

مجموعه فعالان اعم از هنری، مدنی و سیاسی صرفاً به یکی از این بازوها توجه می‌کنند. بعضی‌ها توجه ندارند به این پایه اجتماعی و بعضی‌ها توجه ندارند به این بازوهای توافق‌ساز. «پیر پسر»، «رکسانا»، «غریزه» و «لاک‌پشت» توقیف بودند و امسال در سانس ویژه نمایش داده شدند و در همان یک سانس دیده شدند. به نظرم حتی اگر بعضی‌ها ایشان مشکل تاریخ تولید نداشتند یا توافق‌سازی بهتری می‌شد در بخش مسابقه جشنواره هم می‌شد حضور داشته باشند یا حتی می‌شود در سینما اکران شوند، همچنین «قاتل و وحشی» هم اکران می‌شد. الان می‌شود «پیر پسر» را اکران کرد؛ به شرط اینکه تعداد مطالبه‌گران و بازوهای توافق‌ساز بیشتری پای کار توافق‌سازی بیایند تا این فیلم اکران شود. خیلی از نیروهای مدنی و هنرمندان ما این میدان را رها کرده‌اند، شما از افرادی هستید که این کار را نکردید. به نظرم اگر ما صدتا کیانیان داشتیم شاید الان تعداد فیلم‌های بیشتری از فیلم‌های توقیفی قبل در سینماها اکران می‌شد و احتمالاً در همه حوزه‌ها سانسور کمتری می‌داشتیم. قبول دارم که کار سختی است، اما نتیجه این کنار کشیدن این نیست که فضا یکباره گشوده شود، بلکه تبعاتش این است که از این هم بسته‌تر می‌شود.

● **کیانیان:** اول اینکه به نظرم دوره کیانیان‌ها گذشته، چون دوره، دوره جوانانی است که الان حضور دارند. یعنی اگر از آنها هزاران یا صدها نفر داشته باشیم رشد می‌کنیم. خوب از بخش تئاتر فاصله بگیریم و وارد بخش سینما شویم. در سینما چطور فیلم بسازند؟ بخش خصوصی چطور فیلم بسازد؟ با چه بودجه‌ای؟ یک فیلم معمولی آن هم در لوکیشنی در خیابان‌های تهران حدود ۴۰ میلیارد خرج دارد، بخش خصوصی از کجا بیاورد؟ فرض کنید که سرمایه‌اش هم جور شد، ۴۰ میلیارد خرج شد و فیلم را ساخت یا اصلاً خیلی‌ها دستمزد نگرفتند و این فیلم را با ۱۲ میلیارد تمام کردند. یعنی عوامل فداکاری کردند تا بخش خصوصی جان بگیرد. حرفم این است که یک نفر امسال ۴۰ میلیارد خرج می‌کند، سال دیگر باید فیلم‌اش نمایش داده شود. چقدر روی تورم رفته است؟ سال دیگر این فیلم در بهترین شرایط که ممیزی هم به آن نخورد، کسی جلوی آن را نگیرد، مجموعه‌هایی که مشخص نیست از کجا در می‌آیند؛ کفن‌پوش‌ها و... هم جلوی کار را بگیرند و سروصدا نکنند، اگر این فیلم اکران شود چنانچه سه برابر سرمایه اولیه بفروشد، تازه پول اولیه به تهیه‌کننده برمی‌گردد. چون یک قسمت برای ارشاد و عوارض‌های مختلف

و مالیات می‌رود، یک قسمت را سینمادار برای خرج سینمایش برمی‌دارد و یک قسمت هم به تهیه‌کننده می‌رسد. در نتیجه چنانچه برای فیلمی ۴۰ میلیارد هزینه شده باشد اگر سال آینده ۱۲۰ میلیارد بفروشد، تازه سرمایه اولیه، بازگشته است و اگر ۲۸۰ میلیارد بفروشد ۲ برابر آن پولی که خرج شده به دست سرمایه‌گذار می‌رسد. خوب اگر همین ۴۰ میلیارد را دستمال‌کاغذی، پرچم، کاغذ، خودکار یا هر چیز دیگری بخرد شش ماه بعد پولش سه برابر می‌شود، خوب چرا باید فیلم بسازد؟ چرا دولت از بخش خصوصی انتظار دارد که با این شرایط فیلم بسازد؟ خودش با سیاست‌هایش بخش خصوصی را فلج می‌کند و بعد انتظار دارد که بخش خصوصی فیلم بسازد! چنین چیزی چطور ممکن است؟ آیا شما در معاونت راهبردی به این فکر کردید که به بخش خصوصی سینما کمک کنید؟

● **جلالی‌پور:** بله دقیقاً به همین دلیل است که تقریباً نیمی از فیلم‌ها ارگانی هستند. در نیمی از این سینما یک نهاد به تعبیری حکومتی (حال از حوزه هنری و کانون پرورش فکری بگیرد تا فارابی و...) پشت فیلم‌ها هستند و در نیمی دیگر به سمت سینمای تجاری و عمدتاً گم‌دو و حتی مبتذل رفته‌اند. بین این دو لبه قیچی، سینمای مستقل و اجتماعی نمی‌تواند نفس بکشد. در چه شرایطی می‌تواند نفس بکشد؟ در شرایطی که ما آزادی تولید بیشتری داشته باشیم و تولیدکنندگان و کمپانی‌های سینمایی مستقل جاافتاده داشته باشیم. نه مثل الان که تهیه‌کننده‌های مان هم نه نهادها و شرکت‌های مستقل، که ۵۰۰ فرد هستند که به‌سختی توانسته‌اند مجوز تهیه‌کنندگی بگیرند. چنین اصلاحاتی می‌تواند تولید فیلم اجتماعی با کیفیت را به‌صرفه کنند و در صورت کاهش سانسور و مداخله، شبکه سینمایی کشور و پلتفرم‌های دیجیتال هم پول تولیدکننده را برمی‌گردانند. این قواعد بازی در بسیاری از کشورهای دنیا جواب داده است.

● **کیانیان:** برای همین کار، دولت چه کار کرده است؟

● **جلالی‌پور:** هنوز کارِ کارسازی نکرده است.

● **کیانیان:** اصلاً کاری نکرده است، چرا می‌گویید کار کارساز نکرده است؟!

● **جلالی‌پور:** خوب یکسری چیزها را هدف گرفته‌اند که لااقل در سال‌های اخیر پیشرفتی نداشته است. مثلاً در دولت دوازدهم و سیزدهم رشد تعداد سینماها قابل اعتنا بود و حدود ۵،۴ برابر شد. بالاخره این کار قابل اعتنایی بود، ولی آن هم متوقف شد.

● **کیانیان:** منظور من سال‌های اخیر است. ● **جلالی‌پور:** بله، به نظرم در ۴، ۵ سال اخیر هیچ‌تکانی نخورده و به نظر می‌آید ادامه روندهای موجود، همین دو نوع سینما را تقویت خواهد کرد. یعنی اگر تغییر نهادی و سیاستی جدی‌ای اتفاق نیفتد، سال بعد هم احتمالاً باز نصف فیلم‌ها ارگانی هستند و نصف دیگر از جنس تجاری و سینمای مستقل و اجتماعی ضعیف می‌ماند و تکثر سینمای ایران، غنای محتوایی، کیفیت فیلمنامه‌ها و... فدا می‌شود.

● **کیانیان:** شما گفتید یکسری تهیه‌کننده مجزا داریم اما همان تهیه‌کننده‌ها فیلم‌های ایران را می‌ساختند.

● **جلالی‌پور:** بله ولی بالاخره ما یکسری آدم داریم. بازار رقابتی شفافی که هر کس بتواند بیاورد و مجوز کمپانی تولید فیلم بگیرد، نداریم. تهیه‌کننده‌های مان نهادنیستند و هنوز فردوشخص هستند.

● **کیانیان:** منظور شما را می‌فهمم، ولی شما که این موضوع را می‌دانید؛ اول اینکه چرا کمک نکردید کمپانی شوند؟ دوم اینکه ما در زمان آقای روحانی هنوز فیلم اجتماعی داشتیم که فروش هم می‌کرد، یعنی با فیلم‌های کم‌مدی در فروش رقابتی برنده داشت. پس مردم ما آن فیلم‌ها را دوست دارند و اگر سینمای اجتماعی تولید شود برای دیدن آن به سینما می‌روند. خوب چه شد که از زمان دولت قبل ریشه آن فیلم‌ها کنده شد.

کیانیان:

همیشه تورم باعث می‌شود در قشر یا طبقه متوسط فروپاشی صورت گیرد. لنین هم، همین را می‌گوید که مالیات و تورم دو لبه قیچی‌ای هستند که می‌تواند طبقه متوسط را نابود کند

● **چرا ما باید همیشه از راه‌های غیرقانونی بفهمیم که قدرتمندانی در این کشور هستند که هیچ‌جا هم نام‌شان معلوم نیست، ولی جلوی اینترنت بدون فیلتر را گرفته‌اند**